

Ullasi Andres. Pitka wahhega lehmäl on ka priekemad wassitad, neist saab parrema hinna, ehk rohkeu lihha ja suurema nahha.

Mäe Mart. Mis kõrtsi pappu neist müüa saab, mis ep lasse omma perret ärra forristada.

— Kõrtsemikkud naersid mõlemad, Kaddarik ja Ullasi naersid ka. Selle peäle tuli Lõlessu Leen ka jenna. Kule Karel, ütles Mart: Kas on nenda, ma ollen teitel ühhe sinni-halli-kiudo totto ka näind, mis arrulinne se siis ka on?

Kõrtsi Karel. Mis nehhukene sit ka on, maksa õige lehmaks nimmetagi, muido jahhiks.

Lõlessu Leen. Anna lehmale heaste süa, ja jahhust juu, küll sa näed et lehm lüpsma hakkab.

Kõrtsi K. Ma ollen sedda katsund küll, lastuda ta se teise nahk täide, — minne lüpsma, — silts, silts, paar korda, jubba otsas. Tol polle õigid pima soni, polle lehmaks lodudgi, — tühhi paljas, tüllits muido; peaks kaupa sama, laeseks minna.

Nenda aerasid kõrtsemikkud pitkad juttud lehmades, jotikud aitasid ka, ja naersid keit ühhes, kui jut õige naljakaks läks.

Selletus. Musta-lauk lehm olli Ullasi Andres se kord, et omma pallet nattuke märind, ja sellepärast keige parrema lehma nimme kandis, et korraga rublat kaks ja kolm ärralakkus, siis mõnned nädalat kaddund olli. Pitka wahhega ruske-lauk olli Kaddarikko Karel, kes õhto lana peält kuktudes otja eesist milgo lõnud, kes sellepärast lühhihe wahhega ja sandi lüpsiga lehma nimme kandis, et iggapäew mina jua tah-tis, agga waewalt joudis naela ehk pole naela wälja osta ja jaggest ka tuggewast wölgo peäle aeras ja sandiste maksis ehk kogguni mõnda naela salgas.

Sinni-halli-kiut, olli Lõlessu Leen, kelle näggo paljo wina prufimisega ni imetumaks läinud, et tedda allati Lõlessu nimmedati. Kui ta täis lakko olli, siis olli ta ni inneto näoga, et armsam olleks wanna laggund rehhe ahjule suud anda, kui Lõlessu Leno peäle wata. Ma näggin tedda kord täies purjus, hoitko arm niisuggust loma teine kord weel näggemast: filmad, kui türgi filmad; alluwinne mok tolli poolteist mahha waiund, mõlemist su nurgast jooksis wahhune